

Overweging op Pasen Beesd 2022

Kun je eigenlijk het leven wel vieren op Pasen?

In onze tijd waarin mensen steeds ouder worden, is ook de dood bijna tastbaar aanwezig. En er gaat bijna geen dag voorbij of ergens ver weg of heel dichtbij ontvallen geliefde mensen ons door de dood.

Bij de dood van een geliefde kun je niet meteen geloven in “leven door de dood heen”. Daarvoor is de pijn veel te fel.

Troostwoorden kun je vaak beter maar langs de zijlijn parkeren, want mensen hebben er recht op te ervaren dat de dood inderdaad intens wreed is.

Mensen hebben recht op de felheid van hun pijn.

Een dode wordt immers onbereikbaar voor je.

De dood die een einde maakt aan iets slechts, is nog te plaatsen, maar de dood die een einde maakt aan iets goeds, is een raadsel, is een ramp, is absurd.

Daarom was de dood van Jezus op Goede Vrijdag een ramp.

Daarom is de dood van dierbaren een ramp.

Dat mogen en moeten we tot ons bewustzijn laten doordringen.

Daar moeten we niet te snel van weglopen.

Zo is het ook bij Maria uit Magdala.

Ze moet kapot geweest zijn van wat ze de vorige dag heeft meegemaakt: haar geliefde Jezus is geëxecuteerd.

Hoe kom je zoiets te boven?

Daarom gaat ze naar de plek waar ze Hem heeft achtergelaten, om nog eens afscheid te kunnen nemen.

Wat een geweldige schrik moet het geweest zijn: het graf open te vinden.

Daarom holt ze terug en zegt: “Ze hebben Jezus weggehaald”.

Maar eigenlijk wéét ze dat helemaal niet.

Ze is het graf immers niet binnengegaan.

Haar liefde vreest gewoon het ergste!

In het gelezen evangeliegedeelte wordt het graf 8x genoemd.

Alsof maar niet genoeg benadrukt kan worden dat we op de plek van de dood zijn.

Eerst moeten we door de dood héén, eerst moet de dood aanvaard zijn.

Pas dán zal er ruimte ontstaan voor nieuw leven.

Een leeg graf: omdat Jezus niet meer ingelijfd kan worden in het oude patroon.

Hij mag niet ingevuld worden met het vertrouwde.

De breuk moet volledig zijn voordat de ogen opengaan voor nieuwe Aanwezigheid.

Daarvoor is het nodig dat je kunt zien

Zien op twee manieren.

Het eerste is zien met de ogen: je neem iets wáár.

Maar dit zien blijft búitenkant.

De tweede manier is zien met de ogen van de ziel, met ogen van geloof en vertrouwen.

Dat is zien vanuit de bínnenkant.

Dit zien wordt beschreven als een proces: van buitenkant naar binnenkant, van tekens zien naar tekens geloven, van nog niet begrijpen naar begrijpen.

En wij, zien wij iets van opstanding, van verrijzenis?

O ja, zeer zeker!

Van opstanding zie je iets in mensen die zich niet opsluiten in dat wat hen in het leven overkomt.

Die zich daar steeds weer uit weg laten roepen, hoe moeizaam en pijnlijk ook, die toch weer opstaan en overeind komen, omdat ze blijven geloven dat er in alle momenten van dood weer een vonkje van nieuw leven kan ontspringen.

Maar wil je echt Pasen kunnen vieren dan zijn er mensen met toekomst nodig.

En ieder van ons heeft immers gaven en talenten ingeschapen gekregen.

En al die persoonlijke gaven kunnen we inzetten om op alle momenten waar het leven het waard is om gevierd te worden, een beetje nieuwe toekomst zichtbaar te maken.

Met ons eigen boekje van talenten en kleuren, zou het toch mogelijk moeten zijn om door ellende en donkerheid die ons soms zo de dood kan aandoen héén te zien, met ogen van vertrouwen.

Dan durven we de draad van dit oude evangeliieverhaal op te nemen.

Dan schrijven we het verder, als een nieuw en levend evangelie.

Leven dat we elkaar, als mensen ván en mét toekomst, mogen aanreiken.

En mochten we als bouwers aan dat nieuwe leven soms overmand worden door tegenslag, door twijfel, angst of verdriet dan zullen ze er zijn:

de mensen die onze ogen openen voor de binnenkant, zodat onze ziel geraakt wordt, en de stenen van ons bestaan weggerold kunnen worden, om nieuwe bouwstenen te worden.

Dan zullen we ervaren dat ieder diep dal toch weer een overkant heeft.

Zo kan de levende liefde, die de dood overstijgt, ook opstaan in ons.

Vandaag nog!

AMEN.